

Arrest

nr. 170 471 van 24 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 maart 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet met name zijn vrees voor de taliban. Daarnaast voegt verzoeker eraan toe dat hij zich niet meer aan het Afghaanse leven zou kunnen aanpassen na zijn tijd in het Verenigd Koninkrijk en België.

Verzoeker zijn eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 156.479 van 16 november 2015 omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielaanvraag.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: bevestigingsbrieven van het Ministerie van Onderwijs, een klacht neergelegd bij de politie en het antwoord van de opsporingsdienst, een bevestiging van de Attorney general, de enveloppe waarmee deze zaken werden opgestuurd en een brief van zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn profiel en naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat in het bovenvermelde arrest hieromtrent reeds het volgende werd geoordeeld in het kader van zijn vorige asielaanvraag: "Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en

meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker, en meer bepaald zijn tewerkstelling voor de buitenlandse troepen en Afghaanse overheid. Verzoeker wijst naar de UNHCR Guidelines en stelt dat hieruit blijkt dat dergelijke mensen vervolgd worden. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.”

Waar verzoeker poneert dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om de bijkomende stukken die zouden moeten aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan, op een deftige wijze te onderzoeken, wijst de Raad er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie uit het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om valse of vervalste (juridische) documenten te verkrijgen in Afghanistan, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

In zoverre verzoeker aanhaalt dat de bestreden beslissing geen (concrete) motivering zou bevatten omtrent de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden opgemerkt dat feitelijke grondslag mist. Uit de beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven (deels) gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Kabul betwist en verwijst naar stuk 2 en een aantal artikelen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de provincie Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in de provincie Kabul actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontkrachten.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 mei 2016, voert verzoekende partij aan dat zij samengewerkt heeft met de buitenlandse troepen en de Afghaanse overheid en dat zij daarvan documenten heeft voorgelegd. Zij hekelt de wijze waarop altijd op dezelfde wijze documenten worden afgewezen. Enerzijds hebben fotokopieën geen bewijswaarde, anderzijds hebben originelen slechts een relatieve bewijswaarde. Zij vervolgt dat documenten afkomstig van gezaghebbende organen volgens artikel 4 van de richtlijn moeten onderzocht worden om te zien of ze al dan niet vervalst zijn. Zij wijst er op dat zij door haar tewerkstelling een risicoprofiel heeft en dat dit mee in rekening moet worden gebracht. Zij wijst er voorts op dat de commissaris-generaal in haar beslissing met geen woord rept over de subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b). Wat de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) betreft, wijst verzoekende partij er op dat zij niet naar Kabul kan terugkeren als intern vestigingsalternatief aangezien het daar niet veilig is. Zij vraagt de zaak terug te sturen om de veiligheidssituatie verder te onderzoeken.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek omtrent het feit dat documenten volgens haar steeds op dezelfde wijze worden afgewezen, en haar argument dat documenten afkomstig van gezaghebbende organen volgens artikel 4 van de richtlijn moeten onderzocht worden om te zien of ze al dan niet vervalst zijn, stelt de Raad vast dat *in casu* wel degelijk en afdoende met de door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte documenten rekening werd gehouden en deze aan een onderzoek werden onderworpen. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot die stukken in de bestreden beslissing en in de beschikking d.d. 11 mei 2016 wordt vastgesteld. Er dient op te worden gewezen dat het Commissariaat-generaal en derhalve ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere objectieve bewijswaarde kunnen weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (*cf.* RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 156.479 van 16 november 2015 waarin in het kader van haar eerste asielaanvraag tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Om die reden, gelet ook op de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent die betreffende stukken, zoals o.a. het gesolliciteerde karakter van enkele ervan -vaststellingen welke geenszins worden ontkracht of weerlegd-, en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat corruptie er welig tiert en er zeer veel vervalst wordt, kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoekende laat gelden dat zij omwille van haar tewerkstelling een risicoprofiel heeft, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn profiel en naar de Guidelines van UNHCR van 6 augustus 2013, merkt de Raad op dat in het bovenvermelde arrest hieromtrent reeds het volgende werd geoordeeld in*

het kader van zijn vorige asielaanvraag: "Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met het profiel van verzoeker, en meer bepaald zijn tewerkstelling voor de buitenlandse troepen en Afghaanse overheid. Verzoeker wijst naar de UNHCR Guidelines en stelt dat hieruit blijkt dat dergelijke mensen vervolgd worden. De loutere verwijzing naar zijn profiel en een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

In zoverre verzoekende partij betoogt dat zij niet naar Kabul kan terugkeren aangezien het daar niet veilig is en vraagt de zaak terug te sturen om de veiligheidssituatie verder te onderzoeken, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *"Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in de provincie Kabul betwist en verwijst naar stuk 2 en een aantal artikelen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat de provincie Kabul niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in de provincie Kabul actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn."* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling.

Het feit dat de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal in de bestreden beslissing (vast)stelt dat verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gelijklopend zijn met de motieven op grond waarvan wordt geoordeeld dat zij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire bescherming (in de zin van artikel 48/4, §2, b) niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekende partij haar kritiek dienaangaande mist derhalve feitelijke grondslag en gaat niet op.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 mei 2016 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS